

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5496/2024
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Перић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде за одузето земљиште, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2224/23 од 28.09.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2224/23 од 28.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2224/23 од 28.09.2023. године

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2224/23 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 3395/21 од 08.06.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца, обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 243.600,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.06.2022. године до исплате, на име накнаде за непокретност – кп бр. .. КО Петроварадин, површине 60м², уписане у ЛН .. (раније ..) КО Петроварадин, фактички експроприсану за изградњу улице ... у Петроварадину и представља саставни део исте, те утврђено да је тужени носилац јавне својине на фактички експроприсаној наведеној непокретности и обавезан тужени да о свом трошку изврши упис права власништва – јавне својине на наведеном делу непокретности пред надлежним РГЗ – СКН Нови Сад, као и да тужиоцу накнади трошкове прибављања писмене документације за потребе овог поступка у износу од 10.525,00 динара са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате, и трошкове поступка у износу од 101.532,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, позивом се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Врховни суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнаде за парцелу која је ушла у састав улице и тако постала добро у јавној својини туженог Града, а да претходно није донета одлука о изузимању парцеле од тужиоца, као уписаног власника, односно без спроведеног поступка експропријације и давања одговарајуће накнаде за земљиште чијег је коришћења трајно лишен изградњом улице.

Правно питање новчане накнаде власнику непокретности лишеног права својине у јавном интересу, без спроведеног законом прописаног поступка, као и питање начина остваривања правне заштите, разрешена су у судској пракси. Врховни суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе, јер је другостепена одлука донета у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, као и да је овај суд оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, одлучио је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.01.2021. године, а вредност спора је 253.525,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**